

שפת אמת לפרשת כי תצא

שפת אמת ספר דברים - פרשת תצא - שנת [תר"מ]

בפסוק כי תצא מחנה כו' ונשמרת מכ"ד רע כו' כי ה"א מתהלך כו'. רמז לימים הללו קודם ר"ה שהוא יום מלחמה כידוע ולכן יום תרועה כמ"ש במלחמה והרעותם בחצוצרות ונזכרתם כמ"ש בזוהר. לכן יש חודש אלול מקודם להיות נשמר לזכות לסיוע משמים כמ"ש ה"א מתהלך כו' "להצילך" ולתת "א" "לפניך" ר"ת אלול. כמ"ש בספרים הרמז "אני" לדודי "ודודי" לי פ' שבוודאי בני צריכין עזר משמים רק כפי הקרבות אליו ית' כמו כן עוזר לנו השי"ת. וצריכין רק הכנה לקבל השראת שכינתו ית'. וכמו שבני"י מכינים עצמם בימים הללו לשונב אליו ית', כן הבורא ית' מגלה הארות הקדושה בלכות בני"י בימים הללו. ז"ש ואני תפלתי לך ה' עת רצון כי בני"י מכוונים ויודעים להתעורר בתפלה בימים אלו. שגם בשמים מתעורר שערי רחמים כי אני ה' הוא שמי "וכבודי" לאחר "לא אתן" ר"ת אלול. שמסירין בימים אלו הסתרות הקליפות וס"א ויש התגלות הקדושה כנ"ל:

שפת אמת ספר דברים - פרשת תצא - שנת [תרל"ט]

[תרל"ט]:

כי תצא כו' על אויבך. ר"ל כשהוא בפנים והוא בן חורין. אז הוא עיקר העסק לצאת כשהוא שליט על האויב. וז"ש רש"י במלחמת הרשות, כי כשהוא תוך המלחמה מוכרח הוא להלחם ונק' מלחמות חובה ואז א"י לשבות היפ"ת. רק כשהוא בן חורין ורק מלחמות ה' נלחם אז יכול לשבות בניצוצי קדושה ע"י המלחמה. ואעפ"כ כיון שבא ע"י האויב צריך שמירה הרבה באלה העצות עז שתסיר שמלת שבי' הוא הלבוש שנתלבש מסט"א בהיות נשבה שם. ודבר זה נוהג בכל איש ישראל שבוודאי ע"י מלחמות התאוות מרויח האדם זוכה להשגה. עכ"ז כיון שבא ע"י היצה"ר צריך שמירה ובירור הרבה פעמים עד שיזכה לעלי' שלימה אל הבורא ית':

שפת אמת ספר דברים - פרשת תצא - שנת [תרל"ד]

לא תראה כו' שור אחיך כו' השב תשיבם כו'. י"ל שכל מי שרואה בחבירו תועה מדרך הישר. וי"ל שור לשון הבטה. או שאר תנועה רעה צריך לתקנו. והעצה, ע"י תשובה כמ"ש בסה"ק כל מה שרואה האדם שיך לו וצריך לשוב ע"ז ועי"ז מביא ההורר תשובה גם בחבירו וז"ש השב תשיבם. כי כלל ישראל הם א' וכשא' מקלקל צד קדושה שבו נשאר בכלל ישראל כמ"ש ז"ל זכה נוטל חלק חבירו כו'. אבל האדם צריך לחזור האבידה לבעליו. אשר תאבד ממנו ומצאתה. לא תוכל להתעלם שצריך להיות שלא יוכל לסבול ולהתעלם מחטא חבירו ג"כ:

שפת אמת ספר דברים - פרשת תצא - שנת [תרנ"א]

בפסוק השמר בנגע הצרעת כו' זכור א"א עשה כו' למרים כו'. כבר כתבנו בפ' מצורע כי הצרעת היא שמירה אל הפנימיות שלא יתפשט רק במקום הראוי. כי הגה כח הפה ניתן לבני"י. לכן צריך להיות להם שמירת הפה שהיא חיות הפנימיות ובני"י מיוחדים לזה כדכ' גן נעול גל נעול. והיא בחי' זכור ושמור שזה כלל מ"ע ול"ת ושניהם נזכרים בכאן השמר וזכור. וכ"כ מוצא שפתיך תשמור דרשו חז"ל מ"ש מ"ע תשמור זו מצות ל"ת. לרמוז שכל המצות תלוין בזה כי השפתים עושים ב' הפעולות להוציא הדיבור ולשמור הדיבור. ובהפטרה רני עקרה אמרו בגמ' דההוא צדוקי שאל לברורי' בשביל שהיא עקרה רני והשיבה לו רני עקרה דלא ילדה בני רשיעיא כוותיכו ע"ש. והוא כנ"ל שכנס"י היא מתעקרת לעשות תולדות שלא יהי' צדיקים. בחי' גן נעול כנ"ל. וכ"כ כחוט השני שפתותיך ומד' גאווה היא ב' כחות הנ"ל. וכמ"ש חז"ל בחורבנה העמידה לי צדיקים וז"ש רבים בני שוממה כו' פ' שביותר יכולין להיות ניתקן ע"י העיתים הסגורים שהכל הוא לטובה כי כל ההסגר שנעשה לבני"י הוא לטובתם וכ"כ בורא גיב שפתים ש"ש לרחוק ולקרוב כו' ורפאתיו. פ' שיש רפואה ע"י הריחוק כמו ע"י הקירוב וכן כשביקש מרע"ה אל גא רפא נ"ל השיב הקב"ה תסגר ז' ימים ואחר תאסף שהי' רפואתה ע"י ההסגר וכ"א חז"ל [דלפעמים] נגעים יסורים של אהבה הם לכן כ' השמר בנגע כו' ככל אשר יורו כו' שהכל היא רפואה ושמירה לטובה כנ"ל. וכן בגלות כל ימי הסתר הכל לטובה וזהו רני עקרה כמ"ש והבן כי המה דברים יקרים: